

→ TARA HUDSON ←
HEREAFTER
DØD OG FORELSKET

⇒ KAPITEL 1 ⇐

Det var altid det samme, men ikke ligesom første gang.

Jeg havde det som om mit brystben var en dør nogen brutalt havde drejet en nøgle rundt i. Mine lunger ville gerne åbne sig, de ønskede ikke at kæmpe mod den drejende nøgle. Den primitive del af min hjerne, som er ansvarlig for overlevelse, ville have mig til at trække vejret, men en anden del af min hjerne råbte endnu højere, og kæmpede mod en trang der ville få mig til at lukke vandet ind.

Det sorte vand knugede og omklamrede mig overalt. Jeg pressede læber og øjne sammen, selvom jeg havde et desperat behov for at se, så jeg kunne undslippe mareridtet. Alligevel sivede vandet lidt efter lidt ind i min næse og mund. Selv mine øjne og ører kunne ikke holde det ude. Vandet svøbte sig om mine arme og ben, som glidende, blødt stof der trak min krop i alle retninger. Jeg var begravet under mange lag glat og hvirvlende stof, og jeg kunne ikke vriste mig fri.

Jeg havde kæmpet for længe og for hårdt, og nu var min krop svækket af manglen på ilt. Mine armes vilde fægten i retning af det jeg troede var overfladen, blev mindre vild,

→ TARA HUDSON ←
HEREAFTER
DØD OG FORELSKET

som om det usynlige stof omkring dem var stivnet. Jeg ry-stede bogstavelig talt på hovedet ad trangen til at trække vejret. Jeg råbte 'nej!' inde i hovedet. 'Nej!'

Men også instinkter er forræderiske – ubøjelige og umedgørlige.

Jeg åbnede munden og trak vejret.

Og som altid, bortset fra den første gang jeg havde det mareridt, vågnede jeg.

Jeg holdt øjnene lukket og blev ved med at gispe. Denne gang gav min hysteriske gispen mig luft i lungerne i stedet for vandet der havde fyldt mine lunger og standset mit hjerte under det første mareridt.

Nu var luften overflødig og meningsløs i mine døde lunger. Jeg mærkede ikke desto mindre en sløv glæde over dens tilstedeværelse: Selvom mit hjerte ikke længere slog, betød luften at jeg ikke længere var ved at drukne.

Jeg følte mig alligevel en smule dum over at have været bange. Man kan trods alt ikke dø to gange.

Og jeg var allerede død, så meget var sikkert.

Jeg havde været et stykke tid om at acceptere den kendsgerning, måske flere år. Når man er død, betyder tiden ikke rigtig noget. Jeg havde vandret rundt i årevis, forvirret og distraheret af alt hvad jeg så og hørte. Jeg skreg ad forbi-passerende og tiggede dem om at forklare mig hvorfor jeg var så fortabt, eller bare vise at de kunne se mig. Jeg kunne godt se mig selv, mine bare fødder, hvide kjole og mørke-brune hår som bølgede da det blev tørt, men det kunne

→ TARA HUDSON ←
HEREAFTER
DØD OG FORELSKET

andre ikke. Jeg så aldrig en anden der var som mig, en der var død, så der var faktisk ingen mening i at sammenligne.

Det var mareridtene der til sidst fik mig til at forstå og acceptere sandheden.

Til at begynde med var der ingenting i min omkringflakkende eksistens der mindede mig om mit liv, intet andet end en vag følelse af at jeg kendte skovene og de veje jeg vandrede på.

Men så begyndte mareridtene.

Jeg blev pludselig og uden varsel bevidstløs i en periode. Når det skete, druknede jeg igen. Først efter jeg havde haft mareridtet nogle gange, gik det op for mig at det var minder om min voldsomme død.

Så minderne om min død var vendt tilbage. Alligevel dukkede der kun nogle få minder op om mit liv – mit fornavn, Amelia, men ikke mit efternavn. Min alder da jeg døde – 18 år – men ikke min fødselsdato. Og så naturligvis den kendsgerning at jeg tilsyneladende havde kastet mig ud fra en bro og ned i den stormpiskede flod nedenunder, men ikke hvorfor.

Selvom jeg ikke havde nogen erindring om mit liv og hvad jeg havde lært af det, havde jeg stadig nogle svage minder om en religiøs lære. De få religiøse dogmer jeg kunne huske havde bestemt ikke sagt noget om denne form for liv efter døden. De skovklædte, tørre bjerge i det sydøstlige Oklahoma lignede ikke min forestilling om Himlen, og det gjorde de konstante genopførelser af min død i søvne heller ikke.

➤ TARA HUDSON ◀
HEREAFTER
DØD OG FORELSKET

Ordet 'skærsild' dukkede op hver gang jeg vågnede efter et mareridt. Jeg gennemspillede min grufulde lille scene, og så vågnede jeg gispende op og hulkede uden tårer, på præcis det samme sted hver gang. Det var lige meget hvor jeg havde vandret rundt da jeg mistede bevidstheden – en gammel jernbane, en tæt fyrreskov, en halvtom café – jeg endte altid det samme sted. Hver gang jeg vågnede af mareridtet lå jeg på en græsplæne. Det var altid om dagen, og jeg var altid omgivet af rækker af gravsten. Det var en kirkegård. Sandsynligvis der hvor jeg lå begravet.

Jeg var aldrig blevet der længe nok til at finde ud af det.

Jeg kunne måske have ledt efter min gravsten. Jeg kunne have fundet ud af noget om mig selv, om min død. Men i stedet rejste jeg mig op fra græs og ukrudt og spurtede hen mod smedejernslågen i hegnet omkring kirkegården så hurtigt som mine ikke-eksisterende ben kunne bære mig.

Sådan var min ny tilværelse – en blanding af formålsløs vandring, en lejlighedsvis hilsen til en fremmed der ikke kunne høre mig, og så mareridtene og den efterfølgende hastige flugt fra det sted hvor jeg vågnede op.

Indtil denne gang.

Dette mareridt var begyndt på samme måde og endt med en rædselsvækkende opvågning, præcis som det altid gjorde. Men denne gang så jeg ikke en solbeskinnet, forsomt kirkegård da jeg omsider lukkede øjnene op. Alt var sort.

Det uventede mørke bragte frygten og den vilde gispen efter vejret tilbage. Jeg genkendte stedet.

→ TARA HUDSON ←
HEREAFTER
DØD OG FORELSKET

Jeg drev i floden igen.

Min gispn trak dog ikke det vand, der omgav mig, ned i mine lunger. Min krop var stadig lige så ikke-eksisterende som den havde været før mareridtet. Den flød upåvirket af vandets vrede strømninger og bevægelser. Denne gang var det anderledes, selvom de mørke, hvirvlende omgivelser så ud næsten som i mine uhyggelige drømme.

Næsten.

For denne gang var det ikke mig der druknede.

Det var ham.

→ TARA HUDSON ←
HEREAFTER
DØD OG FORELSKET

⇒ KAPITEL 2 ⇐

Mit første indtryk af stedet var forkert. Vandet var ikke helt sort. Et svagt lys flimrede på vandoverfladen, måske var det måneskin. Og under mig så to blege, gullige lyskegler ud til at stige op fra flodens dyb.

Nej, de steg ikke. Lyskeglerne pegede opad, men de var på vej ned. Jeg kastede et hurtigt blik på dem. De stammede fra en enorm, mørk masse lige under mig – en bil hvis forlygter lyste ud i mørket – sank uhyggeligt langsomt.

Jeg rystede på hovedet. Jeg var egentlig ligeglad med bilen. Min opmærksomhed var fanget af den dreng forlygterne lyste på.

Hans krop havde taget form som et slags X, armene flød slapt over hans hoved, og hans fødder i sneakers dinglede. Hans hoved hang nedad, men jeg vidste at hans øjne var lukkede.

Drengen kæmpede og fægtede ikke omkring sig, og pludselig slog det mig med rædsel. Han var bevidstløs. Det var ikke den form for bevidstløshed der plager de døde, men den slags der dræber de levende.

Drengen ville drukne hvis han ikke vågnede op.

→ TARA HUDSON ←
HEREAFTER
DØD OG FORELSKET

Jeg svømmede hen til ham så hurtigt jeg kunne. Da jeg nåede hen til ham, kunne jeg se hans ansigt rigtigt. Han var ung, ikke ældre end jeg havde været da jeg døde. Hans ubevægelige ansigt så fredfyldt ud. Han var utrolig smuk. Selv under vandet kunne jeg se det. Hans mørke hår flød næsten dovent bag hans hoved i betragtning af hvor stærk strømmen var. Jeg fik en tåbelig og ufrivillig tanke: Hans udbredte arme lignede vinger. Nytteløse vinger oven i købet. Jeg tænkte nærmest fraværende om mine arme havde lignet hans, da jeg døde.

Så følte jeg pludselig meget stærkt at drengen ikke måtte dø. Jeg ville ikke se ham dø. Ikke her og ikke på den måde.

Jeg forsøgte at gribe fat i ham og prøvede desperat at trække i hans tøj og hans arme og ben for at få ham op til overfladen. Jeg hev i hans skjortærmer og hans cowboybukser, selv i hans mørke hår.

Jeg trak og trak, men der skete naturligvis ingenting. Mine åndssvage, døde hænder kunne hverken røre ham eller redde ham. Det var ligesom at kæmpe i vandet den nat jeg døde – jeg kunne ikke gøre en eneste forbandet ting for at påvirke udfaldet. Jeg var magtesløs, hjælpeløs og mere bevidst end nogensinde om den kendsgerning at jeg var død.

Inden længe begyndte jeg at hulke tåreløst og presse begge mine hænder mod hans bryst. Mens vi sank dybere ned i floden, blev jeg mere og mere opmærksom på lyden af hans hjerte der slog langsommere og langsommere.

Så vidt jeg vidste, havde jeg overhovedet ingen overna-

→ TARA HUDSON ←
HEREAFTER
DØD OG FORELSKET

turlige sanser. Selvom nogle af mine menneskelige sanser havde overlevet døden – syn og hørelse, selvfølgelig – kunne jeg ikke længere dufte, smage eller mærke noget levende. Mine tilbageværende sanser var ikke forringet, men de var bestemt heller ikke blevet bedre.

Så lyden af hans hjerteslag chokerede mig. Jeg burde ikke have hørt det så tydeligt, men det gjorde jeg. Selv med masser af vand imellem os og selv med min ikke-bedre-end-menneskelige hørelse kunne jeg høre hans hjerteslag lige så tydeligt som hvis jeg havde presset et stetoskop mod hans bryst.

Jeg spekulerede på om det her havde noget med døden at gøre. Med det at *være* død. Måske kunne vi døde høre en af vore egne nærme sig, styrte imod os. Eller langsomt komme nærmere i hans tilfælde.

Jeg blev ved med at synke sammen med drengen, og imens slog hans hjerte mere og mere ujævnt. Hvert slag kom langsommere end det forrige og til sidst ...

Hans hjerte snublede en enkelt gang. To gange. Og så kunne jeg ikke høre det mere. En lille boble undslap hans mundvig og flød opad.

Jeg skreg. Jeg skreg som jeg havde gjort da jeg mærkede døden første gang, vred og ydmyget over min egen mangel på kræfter. Jeg skreg og hamrede mine nyttesløse hænder mod hans bryst.

I samme øjeblik åbnede han øjnene.

Han så til højre og til venstre. Så kiggede han på mig. Han så mig lige ind i øjnene.

→ TARA HUDSON ←
HEREAFTER
DØD OG FORELSKET

Jeg stivnede. Kunne han ... *se* mig?

Han smilede og rakte så pludselig hånden frem for at lægge den mod min kind. Jeg kunne mærke hans huds varme mod min. Uden at tænke lagde jeg min hånd oven på hans. Hans smil blev bredere da jeg rørte ham.

Han *kunne* se mig.

Han så mig, han så mig, han så mig.

Mit stille, døde hjerte svulmede, og det samme gjorde hans.

Hans hjerte – som jeg lige havde hørt dø – slog svagt og slog så igen. Det fornyede hjerteslag var først langsomt og ujævnt, men snart blev det stærkere.

Han så ned på sit bryst og op på mig igen med øjenbrynene hævet i forbavselse over den lyd der kom fra hans indre.

Så hostede han. Bevægelsen rystede hele hans krop og pressede masser af bobler ud af hans mund.

Han begyndte at sparke og fægte med armene. Mens han kæmpede gik det op for mig at jeg ikke længere kunne høre hans hjerte. Det var stille, i det mindste i mine ører. Og dog fægtede og sparkede han og kæmpede mod det mørke vand. Han blev ved med at hoste voldsomt mens hans lunger trak sig sammen for at leve. Jeg kunne se hans ansigtsudtryk gennem det hvirvlende vand. Han så rædselsslagen og desperat ud.

Jeg genkendte udtrykket. Jeg havde engang *følt* det udtryk. Drengen levede. Han var i live og han ville ikke dø.

„Svøm!“ skreg jeg pludselig til ham. „Op! Ud!“

→ TARA HUDSON ←
HEREAFTER
DØD OG FORELSKET

Han så ikke på mig, men han begyndte at tage rigtige bentag og gribe efter vandet over sit hoved, som om han var ved at klatre op af et hul. I modsætning til mine anstrengelser den nat hvor jeg døde, virkede det imidlertid for ham. Han begyndte at flyde opad mod flodens overflade.

Jeg havde aldrig følt så stor en lettelse før. Ikke efter at være vågnet op fra en million mareridt, og ikke efter en million af de gisp der beviste at jeg ikke længere var ved at drukne.

„Op!“ skreg jeg igen, denne gang af glæde.

Han blev ved med at klatre opad uden nogensinde at se tilbage mod mig eller lyden af min stemme, mens jeg ubesværet fulgte ham. Måske var jeg igen for ham noget fremmed og anderledes – død. I det øjeblik var jeg totalt ligeglad. Han ville overleve. Han skulle ikke dø i dette kolde og våde hul sådan som jeg havde gjort. Det var mere end nok.

Det føltes som om der gik en evighed før han nåede flodens overflade, men han gjorde det. Oppe i natteluftens hostede, spruttede og gispede han, mens han klaskede sine arme mod vandet som om han forsøgte at flyve væk fra det.

Jeg flød ved siden af ham helt upåvirket af strømmen og den uro i vandet hans bevægelser skabte. Da han tog en dyb indånding, lo jeg rent faktisk højt og klappede i hænderne. Så slog jeg hænderne for munden. Jeg havde aldrig leet før. Ikke en eneste gang siden min død.

„Josh! Josh!“

Den fremmede stemme forskrækkede mig. En eller an-

→ TARA HUDSON ←
HEREAFTER
DØD OG FORELSKET

den havde råbt til os hen over floden, eller i hvert fald til drengen. Jeg vendte mig næsten modvilligt bort fra ham og så en lille klynge folk på flodbredden bag os.

„Josh!“ skreg en pigestemme. „Åh, Josh! Så hjælp ham dog!“

Jeg vendte mig mod drengen der stadig hostede og slog om sig.

„Josh?“ spurgte jeg. „Hedder du Josh?“

Han svarede ikke.

„Det er lige meget om du hedder Josh eller ej, men jeg ved du er træt. Du kan tro jeg ved det. Jeg ved at du sikkert heller ikke kan høre mig, men du er nødt til at svømme over mod de stemmer. Forstår du det?“

Der gik et øjeblik før han reagerede. Så begyndte han langsomt at bevæge armene. Man kunne ikke ligefrem kalde det at svømme, men det var nok til at flytte hans krop gennem vandet.

Efterhånden som han nærmede sig, blev skrigene inde fra bredden højere. Jeg kunne næsten skelne deres samtale der handlede om hvordan de skulle hive ham op af floden.

Men jeg lyttede ikke rigtig til folk inde på bredden. Jeg iagttog drengen mens han svømmede, mere minutiøst end jeg nogensinde havde iagttaget noget som helst. Jeg opdagede at jeg bad for første gang siden min død. Jeg bad til at han måtte nå sikkert i land. Jeg bad til at han ikke ville give op og lade strømmen føre sig bort.

„Kære Gud,“ hviskede jeg mens jeg fulgte ham, „kære Gud, lad ham klare den.“

→ TARA HUDSON ←
HEREAFTER
DØD OG FORELSKET

Drengen viste sig at være meget stærkere end jeg nogensinde havde været. I adskillige pinefulde minutter kæmpede han sig vej gennem floden. Til sidst var han så tæt på, at nogen kunne gribe fat i hans arm og halvvejs svømme med ham, halvvejs slæbe ham ind til bredden.

Forsamlingen både på den græsklædte bred og oppe på broen skreg af frygt og glæde. Den mand der havde trukket drengen op af vandet, lagde ham på det røde mudder i vandkanten. Da jeg steg op af vandet og gik ind på bredden, kunne jeg se mandens hænder flakse hen over drengens krop i søgen efter tegn på liv.

Drengen rullede med det samme om på siden og gav sig til at kaste vand op. Folk sukkede højt af lettelse. Deres ansigter var lyst op af de biler der var parkeret hulter til bulter både på bredden og på broen. Tilskuernes udtryk varierede fra anspændt og ophidset til skræmt.

„Josh, Josh,“ råbte de i kor.

Det var som om de alle sammen vidste hvad han hed.

Så fik jeg øje på de blinkende lygter på udrykningskøretøjerne der havde dannet deres egen forsamling bag tilskuerne på broen. I løbet af noget der følte som få sekunder nåede to uniformerede reddere ned til bredden hvor de knælede ved siden af drengen. De udførte deres egne noget mere effektive bevægelser hen over ham, og inden for mindre end et minut blev drengen – *min* dreng, hvis jeg skal være ærlig om hvad jeg tænkte – lagt på en bære og løftet videre op til en ambulance. Tilskuerne strømmede efter ambulancefolkene, og jeg mistede ham af syne.

→ TARA HUDSON ←
HEREAFTER
DØD OG FORELSKET

Det burde have været afslutningen på det hele, men jeg kunne ikke lade fremmede bortføre det eneste levende menneske der nogensinde havde set mig. Min dreng, min Josh.

Jeg masede mig bestemt gennem forsamlingen. De kunne selvfølgelig hverken se eller mærke mig, men jeg var alligevel nødt til at finde en åben vej.

Jeg nåede helt mirakuløst igennem. Jeg masede mig imellem to skikkelser og stod pludselig ved siden af båren netop som redderne begyndte at løfte hjulene så de kunne lade båren og patienten glide ind i ambulancen.

Jeg lænede mig ind over drengen. Hans ansigt var blegt og fortrukket. Af en eller anden grund måtte jeg undertrykke en hulken.

„Josh?“ jamrede jeg, usikker på hvad jeg skulle gøre. Usikker på alting.

Så åbnede han øjnene. Hans øjne var mørke – for mørke til at man kunne se farven om natten. Han så på mig og fastholdt mit blik det sidste øjeblik inden ambulancefolkene skubbede ham ud af syne.

„Joshua,“ kvækkede han med en stemme hæret af flo-dens vand. „Kald mig Joshua.“

Så blev båren skubbet ind i ambulancen, dørene smækkede og væk var han.

Jeg stod ubevægelig. Nogle af tilskuerne var der stadig efter at ambulancen var kørt. De gik rundt og snakkede om den tragedie der lige akkurat blev undgået, gættede jeg på. Jeg

→ TARA HUDSON ←
HEREAFTER
DØD OG FORELSKET

bemærkede det knap nok da den sidste af dem gik og det sidste par forlygter forsvandt i nattens mørke. Jeg var ikke rigtig opmærksom på noget som helst omkring mig.

I stedet så jeg hans øjne der havde set direkte ind i mine. Det jeg hørte var hans stemme ... der talte til mig? Ja, jeg er sikker på at han havde talt til mig. Ingen havde bedt ham om at sige hvad han hed. Han havde ikke haft nogen grund til at sige sit navn til nogen anden end mig. De fleste i flokken lod til at kende ham. Måske havde de kendt ham hele hans liv. Måske havde de ligesom jeg fornemmet hvor meget han betød.

Og nu vidste jeg naturligvis hvor meget han betød. Jeg vidste det dybt nede i mit pludselig meget vågne indre. Jeg vidste intet om ham, hverken hans alder, hans navn eller hvordan hans stemme ville lyde hvis han sagde mit navn, men jeg vidste at alting var forandret. For mig var alting forandret for evigt.

→ TARA HUDSON ←
HEREAFTER
DØD OG FORELSKET

⇒ KAPITEL 3 ⇐

Der gik to dage.

Det at dagene gik, var måske ikke så mærkeligt for de levende, men det var enestående for mig. Jeg havde aldrig rigtig haft nogen grund til at tælle dagene. Det betød intet for mig at solen stod op og gik ned, bortset fra at jeg kunne se mindre om natten. Jeg havde intet behov for at sove, og manglen på selskab om dagen blev ikke anderledes af at solen gik ned. Da mareridtene begyndte – hvor de kastede mig fra bevidsthed til bevidstløs rædsel – havde jeg fuldstændig mistet viljen til at følge tidens gang.

Indtil nu.

Nu bemærkede jeg hvert eneste ensomt øjeblik efterhånden som det gik.

Den første nat da jeg så ambulancen køre væk, havde jeg straks tænkt på at følge efter den til fods, men måtte afvise idéen. Selvom jeg kunne rejse gennem tid og rum i mine mareridt, havde jeg ikke fundet nogen måde at gøre det på i vågen tilstand. Jeg bevægede mig stadig med normal menneskelig hastighed, og jeg skulle sikkert gå i årevis før jeg fandt det hospital ambulancen havde kørt drengen hen til.

→ TARA HUDSON ←
HEREAFTER
DØD OG FORELSKET

Det var først da alle bilerne var kørt at jeg tænkte på at jeg kunne have sneget mig ind på et tomt bagsæde og måske kørt med føreren til hospitalet ... men hvad så? Tanken om at køre med en levende fremmed som blind passager og have en meget lille chance for at ende på hospitalet, hvor jeg skulle vandre fortabt gennem gangene for at lede efter en anden fremmed ... gjorde at jeg følte mig fjollet og dum.

Det var selvfølgelig heller ikke specielt intelligent at blive ved med at vandre rundt på det sted hvor jeg var død.

Jeg så til fra flodbredden mens politiet satte en afspærring op omkring hullet i broen oven over mig. Jeg kiggede på det hold der trak drengens gennemblødte bil op af vandet uden at ænse deres ene tilskuer. Mens alle de ting skete, tænkte jeg ikke rigtig over hvorfor jeg blev der, for vil alle ikke gerne følge med i den slags ting?

Men da det var forbi kom jeg til at føle mig mere og mere tåbelig for hvert øjeblik jeg blev på stedet.

Jeg forsøgte i et stykke tid at retfærdiggøre mit behov for at blive der. Jeg sagde til mig selv at jeg havde brug for tid til at tænke tingene igennem inden jeg genoptog min formålsløse vandring.

Men inderst inde vidste jeg godt hvad sandheden var. Jeg kendte den virkelige årsag til at jeg ikke forlod floden.

Jeg havde ikke *lyst* til at vandre formålsløst omkring længere. Jeg ønskede at vandre med et helt bestemt mål. Jeg ville vandre mod *nogen*.

Nogen der næsten var død (eller virkelig var død – jeg var ikke helt sikker) i floden her.

→ TARA HUDSON ←
HEREAFTER
DØD OG FORELSKET

Der var andre tegn på at noget havde forandret sig, ud over min uvilje mod at tage af sted. Jeg begyndte at se 'glimt'. Jeg kunne gå gennem skoven langs med floden eller på bredden, og så kom der pludselig et glimt. Det var et billede, klart og farverigt og fuld af lyde, lugte og smag, der fyldte mit hoved og forsvandt lige så pludseligt som det var kommet.

Ligesom mine mareridt kom glimtene uventet, men i stedet for rædsel og smerte kom glimtene med noget langt mere tiltrækkende. Jeg gættede på at det var minder om mit liv før døden.

Der var ikke dukket noget vigtigt op endnu. Et sort bånd blafrede i vinden, lyden af et dæk der peb mod vejen, duften som af jord under en forårsregn. Ingen mennesker, ingen navne, ingen længere scener der gav mig nogen indsigt i hvem jeg var, eller hvorfor jeg døde. Jeg oplevede heller ikke rigtig smagen eller duften eller lydene. De ting der skete i glimtene var mere ligesom genfærd af de sansninger, men det var også nok.

Selvom jeg fornemmede meget lidt, blev jeg mere og mere sikker på at billederne var *mine*. Det var mine minder om livet der brød gennem den tåge døden havde hyllet mit sind i.

Og det var på grund af ham. Fordi han havde set mig ind i øjnene. Fordi han havde lagt sin hånd mod min kind, lige så naturligt som det ville have været hvis vi havde været af det samme stof – hud, blod, knogler og at ånde, se og føle.

Bare erindringer om hans hud mod min fik det til at

→ TARA HUDSON ←
HEREAFTER
DØD OG FORELSKET

krible i mig. Men det var ikke nogen forbigående, fantasiseret kriblen – det her var en rigtig følelse. En reel, fysisk sansning, og den næsten helt mirakuløse forandring i min nye eksistens.

Første gang jeg følte noget var den aften ulykken skete. Mens jeg stod på flodbredden og så ambulancens blinkende lys forsvinde i det fjerne, blev jeg opmærksom på en underlig prikkende følelse i fodsålerne. Jeg stirrede forvirret og skræmt ned på dem. Pludselig kunne jeg mærke mudderet mellem mine tæer og det tørre græs kilde mine bare fødder. Så var følelsen forsvundet lige så brat som den var kommet.

Hændelsen havde mildest talt forbløffet mig. Jeg havde så længe længtes desperat efter en bevidst, fysisk sansning. Jeg havde ønsket at føle noget, hvad som helst. Bare at kunne lægge min hånd mod en ting eller trykke mig ind mod den, men jeg har intet kunnet mærke. Intet andet end en blød modstand der forhindrede mig i at komme længere.

Mit liv efter døden havde vist at alle de almindelige opfattelser var forkerte. Jeg kunne ikke gå gennem vægge eller flyde formløs fra værelse til værelse. De levende mennesker der kom i nærheden af mig gik ikke bare igennem min krop, men lod i stedet til at gå udenom mig uden at tænke over det, som om jeg bare var en ting der stod i vejen.

Det eneste jeg kunne mærke og påvirke var mig selv. Jeg kunne røre ved mit hår, min kjole og min egen hud. Efter et stykke tid var denne undtagelse ikke længere nogen trøst. Den blev faktisk lidt af et frygteligt mareridt: Jeg var fanget i min egen krop. Det var som om jeg eksisterede i

→ TARA HUDSON ←
HEREAFTER
DØD OG FORELSKET

mit eget lille univers hvor andre hverken kunne se eller høre mig, mens jeg var vanvittig opmærksom på mine omgivelser.

Ingen ord kan beskrive hvordan det føltes. Jeg var ikke bare usynlig, men også berøvet evnen til at lugte, smage og endda røre. Så hvordan skal jeg fortælle hvad jeg følte, da det gik op for mig at jeg kun oplevede fysiske sansninger under de mareridt hvor jeg genoplevede min død?

Eller hvordan skal jeg i stedet beskrive hvordan det føltes at mærke en hånd mod min kind efter så lang tid?

Ikke alene var berøringen i sig selv enestående, men den havde også åbnet en eller anden form for dør til mine sanser.

I dagene efter ulykken kunne jeg på de underligste tidspunkter mærke ting i den levende verden. Som den grove bark på et egetræ jeg lænede mig imod, eller en lillebitte regndråbe da en kort byge passerede floden. Disse sansninger kom og forsvandt hurtigt igen, og jeg havde ingen kontrol over dem.

Jeg fandt dog ud af at jeg kunne kontrollere en enkelt af dem: den lille dirren i kroppen hver gang jeg tænkte på hans hud. Den dirren mindede uhyggeligt om en puls i mit håndled og min hals, så jeg forsøgte at gentage den så ofte jeg kunne.

Jeg tænkte på hans hud igen da jeg så endnu et glimt. Uden varsel blev jeg overvældet af en duft der fuldstændig tryllebandt mig. Jeg kunne dufte en klynge af sene brombær på en gren mellem træerne i skovkanten. Jeg bøjede

→ TARA HUDSON ←
HEREAFTER
DØD OG FORELSKET

mig ind over dem og indåndede den sure, overmodne duft i middagssolen. Selvom duften hurtigt forsvandt og følelseløsheden igen krøb ind over mig, lo jeg højt.

Det var anden gang jeg lo i det hinsides, og jeg havde lyst til at gøre det mere. Uden at tænke spurtede jeg op ad den stejle, græsklædte skråning til broen.

Springer op ad høje bakker i et enkelt åndedrag. Eller uden noget åndedrag. Super Døde Pige. Jeg lo igen og følte mig svimmel af glæde da jeg nåede op til toppen og begyndte at trave hen over græsset.

Men da jeg nåede vejkanten stivnede jeg med den ene bare fod på asfalten og den anden i græsset, med armene strakt ud ligesom en cirkusartist.

Broen.

Ordet hvædede i min hjerne, og jeg følte med det samme en enorm trang til at komme væk derfra. Jeg kunne mærke noget gnave i baghovedet, og en kriblen løb op og ned over min hud.

Var det endnu et mareridt der rørte på sig? Nej, det her føltes som en helt anden slags forudanelse, en jeg aldrig før havde oplevet.

Jeg rystede på hovedet. Det var latterligt. Jeg var trods alt død. Kunne noget være mere skræmmende end mig?

Jeg tvang den ene fod væk fra græsset og den anden længere ind på asfalten. Mine ben bevægede sig næsten ufrivilligt, og hvert eneste skridt langs vejkanten sendte en ubehagelig kriblen op ad ryggraden.

Det her er tåbeligt, tænkte jeg. Jeg rettede ryggen. Jeg

→ TARA HUDSON ←
HEREAFTER
DØD OG FORELSKET

nægtede at luske af sted i vejkanterne som en hund med strittende børster.

„Så gå dog,“ beordrede jeg højlydt mig selv. Jeg travede målrettet af sted, om end stadig lidt stift. Jeg blev mere bange for hvert skridt jeg tog, men jeg satte ikke farten ned før jeg var nået næsten halvvejs over broen.

Jeg standsede først da jeg nåede det forrevne hul i autoværnet på højre side af vejen. Mellem hullet og kørebanen var der opstillet et par træbukke og spændt en politistrimmel ud, så det kunne afholde absolut ingenting fra at styrte ned fra broen. Det ødelagte autoværn hang ud over kanten af broen på begge sider af hullet og dinglede lidt i vinden. Hans – Joshuas – bil havde revet et mindst to meter bredt hul i autoværnet før den røg ned i floden.

Jeg gøs både ved tanken om ulykken og ved lyden af hans navn i mit hoved. Jeg lagde armene rundt om mig selv og kastede et blik på jorden. Der var streger af sort gummi på kryds og tværs af asfalten, der hvor hans dæk forgæves havde forsøgt at afholde ham fra at ryge ud over kanten.

Så var det jeg hørte skriget, en frygtelig, rungende lyd, der hvinede fra et sted bag mig.

Jeg hoppede rent faktisk af forskrækkelse. Et bandeord jeg ikke vidste jeg kendte røg ud af mig da jeg vendte mig om for at se hvor lyden kom fra.

Først da gik det op for mig at den frygtelige lyd slet ikke havde været noget skrig. Det var dæk der hvinede mod asfalten under en hård opbremsning. En sort bil var standset kun tre meter fra mig, og nogen var ved at lukke døren op.

→ TARA HUDSON ←
HEREAFTER
DØD OG FORELSKET

Jeg slappede af uden at tænke mig om. Mine spøgelsesinstinkter fortalte mig at der ikke var nogen grund til at stikke af, ingen grund til at være bange for noget. For den som kørte en bil kunne ikke skade mig, og kunne ikke engang se mig.

Mine instinkter havde tydeligvis glemt den eneste undtagelse fra den regel, selvom mit hjerte ikke havde glemt det.

En dreng steg ud fra førersædet og smækkede døren i. Hans profil afslørede en fyldig mund og en fin næse med en antydning af en bue, som om den engang havde været brækket men var helet fint. Hans hår var næsten sort og hans øjne var store og mørke. Da han rettede blikket mod mig tænkte jeg fraværende at han havde en meget sundere farve i kinderne end sidst jeg så ham.

„Du dér! Det er jo dig!“ råbte han og pegede direkte på mig.

Uden at tænke et sekund vendte jeg mig om og løb.